

ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΙΤΑΛΙΑ ΟΙ "ΛΑΖΑΡΟΝΕ,, ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

Τί γράφει ὁ Ἀλεξάνδρος Δουμάς. Ἡ κλεψίης τῶν Λαζαρόνε, Λαζαρόνε καὶ ἀστυνομια. Μία περίεργη συνερ γαία. Ὁ τοσκωμός στή μοιρασιά. Ἐνα χριτωμένο ἐπεισόδιο. Τέ μαντήλι καὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ ἀξιωματικοῦ. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ ἀστυνόμες. Ἡ πανουργία τῶν Λαζαρόνε, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Καὶ ἄλλοτε μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διηγηθῶμε στοὺς ἀναγνώστας μας πολλὰ εἰδημα πράγματα γιὰ τοὺς περιφημοὺς εὐλαζάρωνε τῆς παλαιᾶς Ἰταλίας, ποὺ εἶνε κατὰ ἀνάλογο μὲ τοὺς δικούς μας μάγκες καὶ πόρτες. Σήμερα πάλι θὰ σᾶς δώσουμε μιὰ χριτωμένη σχετική περιγραφή τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, ὁ ὁποῖος ἐπεσέφθη τὴν Ἰταλίαν, στὴν ἐποχὴ τοῦ ὀλαζαρόνε» βοιοκόντουσαν στὴν ἀκμὴ τους.

«Ὁ Λαζαρόνε—λέγει ὁ Δουμάς—εἶνε κατ' ἔξοχὴν κλέφτης ἢ μάλλον ἔχει διζέ τον ἀντιλήψεις, σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἰδοκροσίας. Γιὰ νὰ εἰμαστε ὁμοιο πὸ κοντὰ πρὸς τὴν ἀλήθεια, πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ὁ λαζαρόνε εἶνε περισσότερο ἄραξ, παρὰ κλέφτης. Δὲν κλέβει, ἀλλὰ παίρνει.

Ἐξ ἄλλου, στὴν Ἰταλία, καὶ οἱ ἀστυνόμεοι δὲν εἶνε σιγνὰ κα' αὐτοὶ παρὰ λαζαρόνε, ὀκνηοῦμενοι ἀπὸ τὸ νόμο. Ὁ Ἰταλὸς ἀστυνόμεοι σινεννοσιτα θανασία καὶ σινευαρίζεται μὲ τὸ λαζαρόνε. Ἐτοί, μόλις ἢ περιτολοὺς περὸση τῆ νύχτα, ὁ ἀστυνόμεοσ ὀδεξί μιὰ πέτρα σὲ μιὰ ὀρισμένη γωνία, γιὰ νὰ κἀνη ἔτσι τὸ λαζαρόνε νὰ καταλάβῃ ὅτι μπορεὶ νὰ κλέψη μὲ ὀλη τον τὴν ἠουζία καὶ τὴν ἀσφάλειο.

Μόλις δὲ ὁ λαζαρόνε διατρέξῃ τὴν κλοπή του, ἀμέσως ὁ ἀστυνόμεοσ παρουσιάζεται πάλι μαρσάτῃ του. Καὶ τότε καὶ οἱ δύο τουσ μοιραζόνταν ἀδελφικὰ τὰ κλοπιμαία. Μονάχα ποῦ, στὴν περιπτώσει αὐτῆ, συμβαίνει κάποτε ὁ ἀστυνόμεοσ νὰ κλέψη τὸ λαζαρόνε, ἢ ὁ λαζαρόνε νὰ καταχρασθῇ τὸν ἀστυνόμεο.

Ἡ ἐνδομιασία τοι λαζαρόνε δὲν ἔχει τσέλες; γι' αὐτὸ καὶ τὰ χέρια του βοιοκόνταν πᾶντοτε στίς... τσέλες τῶν ἄλλου. Ἐτοί οἱ ἀστυνόμεοι δὲν ἀγορῶν νὰ τοὺς πᾶσιν ἐπ' αὐτοσφωρῶ. Καὶ τότε ἀρχίζουν μεταξὺ τουσ τὰ παζαρούματα.

Μου σινεῖθι μιὰ μέρα, ἐνῶ περνοῦσα ἀπὸ τὴν ὀδο Τσολέδου στὴ Φλωρεντία, νὰ ἰδοῦ ἕνα ἀστυνόμεο, ποὺ εἶχε πᾶσιν ἕνα λαζαρόνε, ἐπ' αὐτοσφωρῶ νὰ κλέβῃ ἕνα πολίτη.

— Τί ἔλεγεσ ἀπὸ τοῦ κυρίου ποὺ πᾶσεσ τώρα ἀπ' ἔδω ; ὀρώτησε ὁ ἀστυνόμεοσ τὸ λαζαρόνι.

— Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. ἔξοχῶτατε, ἀποκρίθηκε ὁ λαζαρόνε.

Πρέπει νὰ σημειώσετε ὅτι ὁ λαζαρόνε λιοζαλέι πᾶντοτε ἔξοχῶτατε τῶν ἀστυνόμεο.

— Μὲ ἐγὼ εἶδα πὸς ἔβαλεσ τὸ χέρι σου μέσα στὴ τσέπη του, ἔπιμένει ὁ ἀστυνόμεοσ.

— Καί, μιὰ ἢ τσέπη τοῦ κυρίου ἦταν ἄδεια.

— Τί θὰ πῆ ἦταν ἄδεια ; οὐτάει θιμοῦμενοσ ὁ ἀστυνόμεοσ. Δὲν ἔχει οὔτε μαντήλι, οὔτε ταυκαζέφα, τίποτε, τίποτε ;

— Ἦταν ἕνασ σοφόσ, ἔξοχῶτατε, ἀπαντὰ κοιτοπῶνιηρα ὁ λαζαρόνε.

— Καὶ γιὰτί πᾶλέγεσ μὲ τέτοιου εἶδουσ ἀνθρώπουσ ;

— Μὴ μόνο ἀγορῶτεροσ τὸ πῆρα εἶδησ, ἔξοχῶτατε, ποὺ νὰ πᾶσιν ὁ δᾶβόλοσ !

— Ἐμπρός τότε, πᾶμε στὸ τμήμα ! λέγει ἀσθηρῶ ὁ ἀστυνόμεοσ.

— Ἐλα, ἔλα, ἔξοχῶτατε, ἀπαντὰ τότε ὁ λαζαρόνε. Δὲν θὰ εἰμι βέβαια ἔτσι ἀτυχὸσ ὀσ τὸ τέλος. Καὶ θὰ βγῆ, τώρα σὲ λίγο, καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα. Τί δᾶβόλο θὰ πᾶμε νὰ κάνουμε στὸ τμήμα...

— Ἀς εἶνε, λέγει καὶ ὁ ἀστυνόμεοσ. Δὲν θὰ πᾶμε στὸ τμήμα. Μὰ θὰ μοὺ δώσῃσ τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ θὰ βῆλῃ στὸ χέρι.

— Σὺμφωνοί, ἔξοχῶτατε.

— Καὶ θὰ σοὺ δεῖξω ἐγὼ τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ κλέψῃσ.

— Σὺμφωνοί, ἔξοχῶτατε.

Ἡ συμφωνία ἔκλεισε. Ὁ ἀστυνόμεοσ ἀποναζαρόνετα σοβαρῶ. Διάφοροι διαβάτα περνοῦν. Ὁ ἀστυνόμεοσ στέκει πάντα σοβαρῶσ. Τέλοσ περῶν ἕνασ κοιροντημένοσ νεαρόσ ἀξιωματικόσ. Ὁ ἀστυνόμεοσ κάνει νόημα τοῦ λαζαρόνε, ποὺ κἀθηται λίγο πὸς πέρα. Ἐκείνοσ τότε σηκωνεται καὶ ἀκολοῦθει τὸν ἀξιωματικό. Καὶ οἱ δύο τουσ χᾶνονταν σὲ λίγο, ἀπ' τὴ γωνία τοῦ ὀρόμο. Μὰ δὲν περᾶ πολλὴ ὀρα καὶ ὁ λαζαρόνε ξαναγυρίζε, κρατώντασ κατὰ στὸ χέρι.

— Τί εἶνε αὐτὸ ; τὸν ἔρωτα ὁ ἀστυνόμεοσ.

— Ἐνα μαντήλι, ἔξοχῶτατε, ἀπαντὰ ὁ λαζαρόνε.

— Αὐτὸ εἶνε ὀλο ;

— Καί, μιὰ εἶνε ἀπὸ ματιάστα, ἔξοχῶτατε.

— Καὶ δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο ;

— Τίποτε ἄλλο στὴν πρῶτη τσέπη, ἔξοχῶτατε, ἀπαντὰ ὁ λαζαρόνε.

— Στὴν πρῶτη, ναί, ἐπιμένει ὁ ἀστυνόμεοσ. Μὰ στὴν ἄλλη ;

— Στὴν ἄλλη, ἔχει τὸ πορτοφόλι του...

— Καὶ γιὰτί δὲν τοῦ τὸ πῆρεσ κα' αὐτὸ ;

— Τὸ πῆρα, ἔξοχῶτατε, μὰ τὸ κᾶθηρα γιὰ τὸν ἔαντοῦ μου. Εἶχα μὲ συμφωνήση νὰ σοὺ δώσω τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ θὰ ἔβαξᾶ στὸ χέρι. Μὰ τὸ πορτοφόλι εἶνε τὸ δεύτερο !

— Δὸσ μου γῶγγορα τὸ πορτοφόλι, φωνάζει θιμοῦμενα ὁ ἀστυνόμεοσ.

— Μὰ, ἔξοχῶτατε !... κάνει ὁ λαζαρόνε.

— Δὸσ μου τὸ πορτοφόλι, σοὺ λέγω !

— Μὰ εἶνε ἀδικία αὐτὸ, ἔξοχῶτατε !

— Ἐτοί, αἰ ; φωνάζει τότε ὁ ἀστυνόμεοσ. Εἶνε ἀδικία... Ἐμπρός, στὴ φιλιά. Ἐβρίσεσ ἕνα ὀργανο τῆς ἔξουσίασ ! Στὸ τμήμα !...

Ὁ λαζαρόνε, δταν ἔφτασαν σ' αὐτὸ τὸ σημείο τὰ πράγματα, ἄλλαξε τακτική.

— Νὰ τὸ πορτοφόλι, ἔξοχῶτατε, εἶπε. Εἶνε δικὸσ σᾶσ !

Ὁ ἀστυνόμεοσ πῆρε τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ ἔβαλε στὴ τσέπη του. Ἐπειτα, πῆγε καὶ στάθηκε στὴ γωνία, ἀκοιμπῶντασ στὴ σᾶθα του. Ὁ λαζαρόνε ξεμάκρυνε τότε. Ἐστῆμε τὴν ἴδια γωνία ποὺ εἶχε στῆρῃ καὶ πρῶτητερο ἀκολοῦθόντασ τὸν ἀξιωματικό, καὶ πῆγε καὶ στάθηκε ἐμπρός σ' ἕνα κατᾶστημα; ἦταν τὸ κατᾶστημα ὀπου εἶχε ἀρῆση τὸν ἀξιωματικό καὶ ἀπ' τὸ ὀποιο ἐκείνοσ δὲν ἔχει βγῆ ἀκόμα. Ὄταν σὲ λίγο βγῆκε, ὁ λαζαρόνε τὸν πῆρῃσε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἔξοχῶτατε, τοῦ εἶπε. Γιὰ ψᾶστε στίς τσέλεσ σᾶσ, μῆπωσ σᾶσ πῆραν τίποτε ;

Ὁ ἀξιωματικόσ ἔφαξε καὶ εἶδε ὅτι τοῦ ἔλειπαν τὸ μαντήλι καὶ τὸ πορτοφόλι...

— Ποιὸσ μοὺ τὰ πῆρε ; ὀρώτησε τὸ λαζαρόνε. Εἶδες ἐοῦ ;

— Τί θὰ μοὺ δώση ἢ ἔξοχῶ...

ΑΠὸ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ



Ἐμποροσ δούλων στὴν Κωνσταντινούπολι.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Τὰ κόκκινα αυγά του Πάσχα δεν είνε χριστιανικό έθιμο, όπως θα μπορούσε κανείς να υποθέσει. Σε πολλές παλιές θρησκείες, το αυγό έπαιξε σπουδαιότατο ρόλο.

Οι 'Ινδοί, π. χ., θεωρούν τὰ αυγά ως ιερά, γιατί η Βαβανή, η μητέρα της Τριάδος του ινδικού πανθέου, μυθολογείται ότι γέννησε τρία αυγά από τα οποία βγήκαν ο Βρομιάς, ο Βισνούς και ο Σίβας. Γι' αυτό, σε πολλά ανάγλυφα των 'Ινδών βλέπουμε συχνά ένα αυγό: Το Αιγό της Κοσμογονίας.

Η 'Αφροδίτη επίσης, κατά τις Φοινικικές παραδόσεις, γεννήθηκε από ένα αυγό που είχε πέσει από τον ουρανό στις όχθες του Ευφράτου και που το έγκλωβαν περιστέρες.

Πολλοί ιστορικοί ισχυρίζονται ότι ο χριστιανισμός έληξε το έθιμο των αυγών του Πάσχα από τις αρχαίες θρησκείες. Αυτό δεν είνε άβιανο. Οι 'Ιάπωνες π. χ., που δεν είνε χριστιανοί, αλλά βουδιστάι, έχουν τη συνήθεια να μοιράζουν την πρωτοχρονιά, ως δώρα, αυγά χρωματισμένα !

Το έθιμο των πασχάλινων αυγών όφείλεται, λέγουν, στο εξής : Κατά την παραμονή του Πάσχα, ύπηρεζε, λόγω της Σαρακοστής, μεγάλη ποσότης αυγών. Ένεκα αυτού, το Μεγάλο Σάββατο οι ιερείς εύλογούσαν τὰ αυγά και τὰ μοιράζαν ως δώρα. Έβάροντο δε κόκκινα εις ανάμνησην του Πάσχα των 'Εβραίων, οι όποιοι, κατ' έντολήν του Θεού, έβδαν τὰ κατάφλια των σπιτιών τους με το αίμα των θυσιαζόμενων άρνων. Οι χριστιανοί κατόπιν έφισαν ως βαρέες των πασχάλινων αυγών εκτός από το κόκκινο, το χρυσό, το κίτρινο και το μωβ.

Στην Γαλλία, επί Λουδοβίκου 14ου και επί Λουδοβίκου 15ου άζομη, την ημέρα του Πάσχα, μετά την Θεία Λειτουργία, έφεραν στο γραφείο του βασιλέως σωρούς δολύχλους από αυγά βαμμένα επίτηδες χρυσά, τὰ όποια ό βασιλείς έμοιράζε στους αλικούς του.

Σε όλη τη Δυτική Ευρώπη έπαρκαται άζομη και σήμερα το έθιμο να χαρίζουν την ημέρα του Πάσχα αυγά τεχνητά με διάφορα χρώματα και μεγέθη, τὰ όποια περιέχουν πολύτιμα δώρα. Στην 'Ελλάδα το έθιμο αυτό έγκαινιάσθηκε τα τελευταία αυτά χρόνια. 'Αντί όμως πολύτιμων δώρων βάζουνε μέσα στα τεχνητά αυγά μπιουόνια και γλυκίσματα...



ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΞΥΖΥΓΩΝ

Στά όνειρα μέρη του Τυρόλου έπαρκαται άζομη από τὰ πηλιά χρόνια ένα γραμικό, ποιητικό και χαρακτηριστικό έθιμο. 'Αξούσατε και χρίνατε :

Μόλις σουρωμένοι στα χωριά, ή γυναικείες, άφού έτοιμάσουν έντομαετι το δείπνο τους, βγαίνουν όλες μαζί έξω και τραγουδούν. Το τραγούδι τους εξακολουθεί μέχρις ότου τους άποκριθούν από τους γάφω λόφους οι άνδρες των που γερνούν άπ' τη δουλειά των χωριφίων.

'Ανάλογο έθιμο παρατηρείται και σε μερικά παράλια της 'Αδριατικής, όπου ή γυναικείες των χωράδων βγαίνουν κάθε βράδι στο γιαιλό και περιμένουν τους άντρες τους με τραγούδια.

της σας, ελεε τότε ό λαζαρόνε, άν της δείξω τον κλέφτη ;

— Θή σοφ δώσω ένα πιστόρο.

— Θέλω δύο, έξωχώτατε !

— Θή σοφ δώσω δύο λουάν !

Ο άξιωματικός άκούούησε τότε το λαζαρόνε. Έκείνος, άπ' τη γωνία του δρόμου, που έδειξε τον άστινόμο. 'Ο άξιωματικός δεν άπόησε καθόλου, γιατί ήξερε καλά τις συνήθειες της πατριδος του. Καί ενώ ό λαζαρόνε τούκαζε με τὰ δύο πιστόρα στο χέρι, εκείνος πήγες και έπιασε τιν άστινόμο άπ' το γιακά. 'Ο άστινόμος του έδωσε άμέσως τὰ κλοπιμαία και άρχισε να παρακαλή τόν άξιωματικό να άφραση τόν έαυτο του ικανοποιημένο μ' αυτό.

'Ο άστινόμος ήταν κι' αυτός λαζαρόνε, προτού γίνη όργανο του νόμου, και κατάλαβε, φυσικά, το τί ελξε συμβή. Τέτοιες περιπτώσεις είνε πολύ συχνές στην 'Ιταλία. Μά μή νομισατε ότι οι άστινόμοι τὰ χαλούν με τους λαζαρόνε για τέτοια μικροπράγματα. Έξακολουθούν να συνεχργάζονται και συνεχργάζόμενοι εξακολουθούν να κιντάζουν, πώς νύ γελιάση ό θνας τών άλλων στη μοιροσιά !



ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΕΝΟΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ

Κονδυλοφόρος = 'Ο ταχυδρόμος της σκέψης. Στενόπαπούτσι = Μέσον για να ξεγράφη κανείς τὰ άλλα βάσανά του.

Πεταλοοιδά = Ένα λουλούδι με φτερά χρωματιστά. Φανταστικό = Το ταχύτερο μέσον για να ταξιδεύει κανείς άσφαλώς.

Έπιμονή = 'Η θέληση του άνοητου. Εύτυχία = Σταθός μεταξύ δύο άπογοητεύσεων. Γραμματοκιβώτιον = Στόμαχος που τὰ χωνεύει όλα. Χασοά = Χριστιανικός ήλιος που άνατέλλει άργά και δύνει ένφορις.

Φωνογράφος = Παταγάλος... μοντέρνος. Βουλεβυτή = Μηράνιμα αυτόματος. Χορό = Μέσον έλευθέρου εναγκαλισμού, παροισία θσατών. Σνεβιδησις = Ένα πιστό σκυλί, που έπερασπίζεται τόν χώρο του.

Έννη = 'Ο... άνιη της έποχής μας. Χρηματιστήριον = Μέρος στο όποιο μπορεί κανείς ν' άταλλαγή το ταχύτερον από την περιουσίαν του.

Φίλημα = Εισιτήριο μετ' έπιστροφής από τη γή στον ουρανό. Έωιστή = Έξείνος που γράφει με μελάνη το κακό που τού κάνουν και με μολύβι το καλό.

'Αμφιβολία = Το τελευταίο άνθος του κήπου των προδιδόμενων.

Βελόνη = 'Η έκτη αισθησις κάθε γυναικός. 'Απολαύσις = Κεντήματα άπάνω στον καρδιά των στενοχωριών μας.

Καθηκόν = Χολή όταν πίνετα, άμβρόσιο έχει πειά πωθή.

Αύτι = Το γραμματοκιβώτιο του πνεύματος.

Δικηγόρος = Έμπορος που πωλεί λόγια.

Ατμός = 'Ο Δαίμων που τόν φυλακίζουν για να δουλέψη.

Γιατρούς = Άνθρωπος που ζη από τις ασθένειες τών άλλων και πεθαίνει από την ιδική του.

Κινηματογράφος = 'Η ζωη μπουλλαρισμένη.

Πατριτισμός = Έγωισμός συγκεντρωμένος. 'Υστερόγραφον = 'Η έπιστολή μιας γυναικός.

'Ηλικία = Ένδυμα που δεν μας άρέσει πειά. Μικροί το θέλωμε μεγάλο και μεγάλο το θέλωμε μικρό.

Στόμα = 'Η θήκη του φιλήματος. Πείρα = Τρόπος από τὰ διπλα που μας πλήγωσαν.

Σιωπή = 'Η δύναμις του σοφού, το πνευμα τοφ άνοητου. Μειδίμα = 'Η προδοσία της σκέψης.

Νότης = Μιά φιλάρεσκος που φέρνει όταν την έπακαλοντα. Φιλάρεσκει = Μιά άπόδειξις ότι αγαπάει κανείς τόν έαυτό του περισσότερο από κάθε άλλο.

Προσευχή = Το τηλεφώνον από της γής στον ουρανό. 'Ελίξ = 'Η τράπεζα προκαταβολής της ευτυχίας.

Χόρος = 'Ο φιλάργυρος που τὰ παίρνει όλα και δεν δίνει τίποτε. Είλικρινεία = Θεά ιδόγυμνη, την όποιαν σινηθίζουν οι άνθρωποι να έχουν σκεπασμένη.

Καρδιά = Μεταλλειον χρυσού, το όποιον πρέπει να ξέρη κανείς πώς να άξιμαλλέταται.

Αόσις = 'Ο τυραννούμενος ή ό τύραννος τών κυβερνώντων. Ηλοούτος = Κάτι μεταξύ όνειρου και πραγματικότητος.

Κελλάρο = 'Η βιβλιοθήκη τών λαϊμάργων. Μειδίμα = 'Ο θρίαμβος τών λευκών όδόντων.

Φωτογράφία = 'Η αιωνιότης της στιγμής. 'Ονειρον = Το χάπι με το όποιον χωνεύει κανένας την ζωήν.

Γυνή = Μιά κοίτα ή όποια γνύνετα, γδύνετα, φλαιγαι και χορντζουνίξει.

Έρω = 'Ο γεωργός που σπέρνει χαμόγελα και μειδιάματα και δερήσι δάκρυα.

Νφριζόσιπλο = Το πρώτον νέφος του στυγνικού δίου. Συμφέρον = 'Ο δήμιος της φίλιας.

Συμπάθεια = 'Ο άρραβών της φίλιας. Έφημερίσις = Ένα πράγμα που είνε το πιο καινούργιο και καταντάει το πιο παλιό την ίδια ήμερα.